

Za naše delavstvo

K našim sestavkom o delavstvu, ki so in morda še bodo nekoliko prahu dvignili, naj povemo sledeče: Ne gre nam za to, da bi delali spore in mučne odnose med delavci in delodajalci. Zagovarjamo pravico in ljubezen, ki naj vlada v razmerju med obema. Postavili se bomo pa vedno na stran tistega, ki se mu godi krivica in to še posebno, ako se bo godila krivica po moči slabjšemu. Na ta način nismo samo na trdnih krščanskih temeljih, ampak uživamo tudi podporo države, ki ji je zelo na tem, da vlada pravična zakonitost. Dopisi iz delavskih vrst nam bodo zato vedno dobrodošli. Bojazljivost v izjavah, ki temelje na resnici, bi zato škodovala samo delavstvu.

Uredništvo.

Kar nekako čudno postane človeku pri srcu ob pogledu na stotine mladih delavcev in delavk, ki se vsujejo ob določeni uri iz raznih tovarn našega kamniškega okraja. Akoravno jih gledamo dan za dnem, leto za letom, nam vendar to ne postane vsakdanje in nas tudi ne pusti mrzlih. Nehote opazimo ta utrjena lica in potrta srca. Zares, moral bi biti slep, da bi tega ne opazil. Slep za njihova bleda lica in pogostokrat tudi objokane oči; gluhi, ako se pogovarja z njimi in ne sliši drugega, kakor pritožbe: »Slab stroj sem imela in še sitno delo pa so mi dali akord, kadar je pa lahko delo in in dober stroj, imam pa od ure«, — ali: »Kadar se mudiš, ko je treba blago hitro odposlati, pa slišim: »Pridi jutri ob šestih in bomo delali do osmih ali devetih zvečer!« Od tega napora smo utrjene; če pravimo, da ne moremo več, pa dobimo odgovor: »Ali si doma sita kruha, da se ti ne ljudi delati? Pa pusti, domo pa drugo dobili.« Brez srea, da bi se ne vprašal, ali res ni pomoči. Je pomoč, saj imamo zakon o zaščiti delavcev, ki bi

vkljub svoji pomanjkljivosti vendarle zamogel dati malo krvi bledim licem, posušiti solzne oči in dvigniti srca vsaj tistim, ki jim še ni zamrlo.

Večkrat sem vzel »Zakon o zaščiti delavcev« v roke, čital točko za točko in vedno sem bil bolj prepričan, da ima zakon precej dobrega, samo ne izpolnjuje se ne, vsaj v našem okraju ne. Zakaj se ne izpolnjuje? Zato, ker tega noče ne podjetnik, ne delavec. Prvi kakor drugi se boji, da bi mu to ne bilo v škodo. Čudno, pa vendar resnično. Pomislite:

V zadnji številki »Našega lista« je nekdo iz delavskih vrst napisal nekaj besed o težavah in krivicah po raznih tovarnah. Takoj je zašumelo, kakor bi dregnili v sršenovo gnezdo. Najbolj čudno je to, da so se delavci sami ustrašili teh besed. Ali je to mogoče? Skoraj neverjetno je, da smo že tako daleč prišli, da neki delavec piše na urednika »Našega lista« naj ne priobčuje dopisov iz delavskih vrst, ker vsaka taka zadeva škoduje delavstvu; radi takih dopisov morajo delavci v splošnem trpeti, biti preganjani. ... (Tukaj je moralo uredništvo nekaj stavkov črtati, ker se boji, da bi bilo proti tiskovnemu zakonu.) ... Ako bi to vedeli pravi podjetniki, fisti namreč, ki jim je za podjetje, bi gotovo bilo kaj drugače. Njihovi nastavljenici pa ... (Spet črtal urednik) ... Kako bi namreč človek, ki se šteje za izobraženega, ravnal na ta način? Vsak človek, najsibo podjetnik ali njegov namestnik ali poslovodja, ki ima kolikaj izobrazbe, bi moral vedeti, da vsak zakon, vsak predpis o tej ali oni zadevi ima prav namen tej zadevi ko-

ristiti. Tako lahko rečemo, da tudi zakon o zaščiti delavcev, ako bi se do pičice izpolnjeval, bi najbolj koristil podjetju samemu. Ravno tako razne delavske organizacije, razna verska in prosvetna društva, ako bi dobro in neovirano delovala, bi bila prvovrstno sredstvo pri prospevanju raznih podjetij in tovarn. Pa tega mnogi nasprotniki organizacij (verskih in prosvetnih) ne razumejo, ker sami nimajo nobene vere, nobene izobrazbe, ne duha, ne srca. Ako so mnogokrat v naših podjetjih takšni ljudje, so to nasprotniki zakona, nasprotniki delavstva, nasprotniki vsake delavske verske in prosvetne organizacije, radi tega tudi ovire za prospevanje podjetij. Radi njih naša podjetja hirajo, radi njih delavci trpe, radi njih izdelki naših tovarn ne dobijo mesta pred tujimi izdelki, tako da jih še domačini ne marajo, akoravno jih dobe precej ceneje. Kadar bodo naši podjetniki sami znali pogledati malo v bodočnost, kadar bodo pogledali bolj globoko, takrat bodo našli rano na podjetju, takrat bodo sami prosili delavstvo, naj se le organizira, versko in prosvetno, ako ne bo že prepozno, da rešijo podjetje propada. Takrat bodo videli, da je delavec, ki se je organiziral versko in prosvetno, postal delavec strokovnjak in poštenjak: strokovnjak, ki zna dobro izvršiti svoje delo; poštenjak pa, vzgojen versko in moralno po neomajnih nravnih in krščanskih načelih, ki ve, da je za plačo treba delati, da kolikor več je plače, toliko več mora biti tudi izvršenega dela.

Zato pa, kdor preganja delavca radi take organizacije, radi tega, ker se poteguje za zakon, je sovražnik podjetja, ni kristjan, je z eno besedo nemoralen človek, človek brez vsake izobrazbe, brez duha in srca.

Materinskim dnevom

Mati, mama, ali veš, kaj je zame materinski dan? To je dan ljubezni in dan hvaležnosti.

DAN LJUBEZNI, ko otroci čutimo, da nas ljubite, ko otroci pravimo, da mi vas ljubimo, zato tudi obljublamo, da vas bomo še bolj ljubili.

DAN HVALEŽNOSTI, ko spoznavamo, koliko ste za nas trpele, za nas delale in za nas molile; zato vam tudi mi obljubimo, da vam tega nikdar ne pozabimo. Kako pa naj povrnemo? Kakor ste ve za nas, tako bomo tudi mi za vas molili.

Mama, bodi srečna. Če nisi, sem žalosten. Hvaležni otrok.

Če ni otrók . . .

(Piše Janez Langerholc.)

1.

Glavni namen sv. zakona so otroci. Danes mnogo družin toži, da so jim otroci preveliko breme. Premalo je zaslužka, ne morejo jih preživljati; ne morejo radi otrok na delo. Preveč je trpljenja z otroci, in to trpljenje da uničuje zlasti materam najboljše moči.

Veste, kaj vam bom sedaj zapisal?

Hujše je življenje v družinah brez otrok, kakor pa tam, kjer pet in še več ust naenkrat vpije: »Mama, kruha!« In hujše je tam, kjer so štirje ali pa še več. Hudo je tudi tam, kjer je samo en otrok v družini, kakor pa tam, kjer je med številom deklic le en sam fantek, ali pa med fantki ena sama deklica. Zakaj, ti edinčki so potem taki ljubljenci staršev, skoro napolbogovi so; vsa hiša se jim mora klanjati, samo oni so angelčki, vedno nedolžni, nikdar nič krivi in če bi bili tudi poglavarji med razbojniki ali rokovanjaci.

Večkrat me je že obhajala misel: Ko bi bil jaz kdaj papež v Rimu, bi bil eden mojih prvih odlokov ta, da bi v litanije vseh svetnikov vstavil prošnjo: »Edinih sinov in edinih hčera, reši nas, o Gospod!«

2.

Bila sta mož in žena, oba premožna in oba pobožna, pa brez otrok.

Vzela sta k sebi dvoje bratovih otrok — on jima je bil stric — in sta jima obljubila, da bo eden njiju dobil dom. »Kdor bo bolj priden,« je bilo rečeno. In sicer »priden« v najbolj širokem pomenu besede. Torej priden, pobožen, pokoren, usmiljen, miroljuben . . .

Ta dva sta še precej dobro zadela. Preširoko bi bilo razkladati, kako je bilo treba nečakoma služiti za obljubljeni dom — morda kdaj v obliki povesti.

3.

Spet drug zakonski par je bil brez otrok. Pa je stopilo pred oba zakonca vprašanje: »Komu hočeva dati?« Pa sta sklenila, da bi iz njegovega sorodstva prišel fantek, in njenega sorodstva pa deklica. Ta dva bi služila pri hiši toliko časa, da bi naposled dobila dom in se poročila. Ali ljubezen je čudna stvar, ne da si ukazovati. Med obema mladima je nastalo tako sovraštvo, da je moral eden odjenjati. Fant je moral radi pritiska žene oditi, na veliko jezo moža in vseh njegovih sorodnikov. — Nekje drugod pa je med mladimi kandidati za posestvo zagorela taka ljubezen, da sta se morala prezgodaj poročiti, pozneje pa je prišlo do grozovitih prizorov prepira in razdora. — Ali je to prijetno?

Ljudsko gibanje obeh dekanij

Kamniška dekanija

	Leta 1929	rojnih	umrlo	skupaj
Kamnik	75	51	4440	
Šmartin v Sp. Tuhinju	34	17	1134	
Stranje	40	21	1210	
Rova	7	3	336	
Špitalič	18	21	670	
Komenda	72	53	2240	
Ihan	23	14	1005	
Sela pri Kamniku	35	13	840	
Homec	28	16	885	
Nevlje	24	18	775	
Vodice	71	40	2105	
Domžale	49	25	2565	
Tuhinj	35	21	956	
Vranja peč	12	5	420	
Tunice	20	10	550	
Motnik	16	9	597	
Dob	63	24	2200	
Gozd	24	12	697	

Moravska dekanija

	Leta 1929	rojnih	umrlo	skupaj
Moravče	104	69	4721	
Zlato polje	14	10	404	
Krašnja	25	7	850	
Blagovica	22	18	800	
Peče	5	5	370	
Št. Gotard	26	22	832	
Sv. Gora	27	16	945	
Češnjice	5	16	425	
Brdo	39	10	1440	
Št. Ožbalt	6	11	311	

4.

»Komu dati?«

Premišljevala sta to vprašanje mož in žena, ki sicer nista bila bogata — ali vendar . . .

Prodala sta dom in sebe mlademu paru in mislila, da jima bo mladi par hvaležen. Pa sta bila prezgodaj razočarana. Mnogo britkih solza sta potočila, ki bi jih gotovo ne bila, če bi bila hišico dala enemu svojih otrok.

Pa jih ni bilo . . . Ali ni to huje kakor pa tam, kjer starši vedo, za koga žive?

5.

V šolo je hodil. Pa je bil tako nekam slaboten in zanikarn, da so se vsi čudili in rekli: »Doma ne vedo, koliko je fant star?«

In vendar je imel dovolj let; postavno število za obisk šole.

Poizvedoval je gospod učitelj, kaj bi bilo vzrok tej zaostalosti. Pa so mu povedali: »Sinček - edinček je in mama ga ima tako rada, da sama ne ve, kaj bi mu skuhala in ocvrta. Zato ima siromak od same prevelike ljubezni ves pokvarjen želodec.«

6.

Gopod Mihelj je vstopil v hišo.

Nasproti mu je pritekla vsa objokana domača hči Marička. Rada bi se mu bila skrila, pa je bilo prepozno.

»Jokaš, punček; kaj je tako hudega?«

»Oh, saj veste. Mirko je nekaj naredil kar ni prav, pa smo vsega me sestre krive, samo Mirko je angelček.«

Čez hip je pa pristavila: »Ko bi pri nas vsaj Milko ne bil umrl! Vse bi bilo drugače. Mirko je zdaj vse, vsi drugi smo pa kakor nič.«

In tako je bilo vedno. Če je Mirko kradel, so bili krivi tisti, ki ne zaklepajo svojih stvari; če se je stebel, so bili krivi fantje, ki so ga dražili; če je mučil konje, so bili krivi konji, ki niso razumeli Mirkovih muh . . .

In ko je dobra mamica spoznala, da ne dela prav, je bilo že prepozno.

Iz delavskih vrst

Delavec, spoznaj samega sebe in imej sebe v časti! To bi bil moral dopisnik še pristaviti v zadnjem dopisu za Naš list (št. 3). Zakaj je spoznavanje samega sebe nam potrebno, in gojiti spoštovanje do sebe in do sotovariša delavca, marsikomu ne bo šlo v glavo. Saj večina delavcev misli, da pozna prav dobro samega sebe in se temu primerno tudi obnaša. Pa vendar temu ni tako. Kdor je kdaj proučeval delavske razmere v bolj urejenih krajih, mi bo pritrtil. Prijatelj, pojdi z menoj v naše tovarne!

Kaj vidiš v njih? Ne rečem v vseh, vendar pa v vsaj večjih podjetjih. Zgoraj v vodstvu vidiš tuje ljudi; dostikrat tuje državljane. Navadna, zlasti težja dela pa opravljamo mi Slovenci. Ali je to zdravo? In zakaj je tako? Ali smo mogoče mi Slovenci manj nadarjeni in manj sposobni za dela v vodstvu podjetij kot tujci? Tega nam do danes še ni nihče odrekal, da ne bi bili dobri delavci. Nasprotno, našo spretnost hvalijo celo tujci. Zakaj pa je potem to nezdravo razmerje v vodstvu zlasti večjih podjetij?

Zato, ker sami sebe premalo poznamo. Zadovoljni smo že in tudi ponosni, ako zaslužimo nekaj dinarjev več kakor naš tovariš. In vendar je ravno ta zadovoljnost z malim kriva, da nas tujci vodijo. Danes je treba delavcu temeljitega strokovnega znanja in velike uvidevnosti, da se delodajalec more zanesiti nanj. Kako delavci drugih narodov že kot začetni učenci in pomožni delavci teže za znanjem in spretnostjo, katero vidijo in občudujejo na svojih voditeljih. Odtod tudi napredek v nekaj letih, tako, da imajo podjetja (n. pr. v Nemčiji, Češki) izvrstnih delavskih moči za svoj obrat preveč in jih dajo drugim narodom brez škode za svojo deželo kot delovodje, ki so boljje plačani, imajo manj težavno delo in imajo v podjetju kaj upliva. Upam, da mi boš sedaj rad pritrtil, ako imaš odprte oči in poznaš razmere v tovarnah samo ob Bistrici.

Delavec v tovarni je v čisto drugih razmerah kot kmet na polju, delavec v gozdu ali pri domači obrti. Stroji, pri katerih ima delavec dnevno in tudi ponočno službo, napravijo tudi iz njega nekak stroj, ako si vedno in vedno ne kliče v spomin: »Človek sem.« V tem je pri nas velika napaka. Delavci in delavke iz raznih krajev in raznih razmer pridejo skupaj in kaj se dogaja pri čisto mehničnem delu? Marsikateri pozabi, da je dolžan samemu sebi človeško spoštovanje in tudi svojemu tovarišu ter začne človeka nevedno govoriti. Kar jih je čustva mišljenja, se mu pridruži in tako se dogaja, da dostikrat naletiš na tako govorjenje med delavci, da bi se ga sramovali tudi bratci v šnopsariji.

Kaj nam govori Gospod v marcu

Duhovni šopek iz nedeljskih evanĝelijev v aprilu.

PRVA NEDELJA

(Judje hočejo Jezusa kamenjati.)

Koliko krivic je moral pretrpeti naš Gospod pred Judi! Mnogi mislijo, da se je Jezusovo trpljenje začelo in dovršilo šele v zadnjih dneh njegovega življenja. Ne, ne! Judje ne verjamejo njegovemu nauku, zamujejo njegovo božje poslanstvo — ali mislite, da to ni bolelo? Očitajo mu, da je Samaritanec, sovražnik judovskega rodu, da ima hudobnega duha, — ali mislite, da to ni bolelo? In vendar Gospod ne neha obsipavati tega rodu z dobrotami. Vendar si do zadnjega diha prizadeva, da bi to ljudstvo pridobil za božje kraljestvo. Kako pa trpimo mi? Ne govori: »Ne morem tega od takega človeka trpeti; nisem dolžan prenašati, zakaj veliko škodo mi je storil in očita mi, česar nisem nikdar mislil; s kom drugim bi že rajši potrpel.« (T. Kemp. III, 19.)

DRUGA NEDELJA

(Jezus jezdi slovesno v Jeruzalem.)

Evangelija v navadnem pomenu besede današnja nedelja prav za prav nima. Mesto evangelija se bere danes pri sv. maši »pasijon«, t. j. popis Jezusovega trpljenja.

Kar nam pratike in koledarji govorijo o današnjem evangeliju, to besedilo je vzeto iz obreda blagoslovljenja oljki. Opisuje se nam tu Jezusov vhod v Jeruzalem.

Vesel je moral biti tisti dan za Jezusa. Množice ga navdušeno pozdravljajo. Vse, staro in mlado se skuša, da bi ga dostojno proslavili. Otroci kličejo: »Hosana Sinu Davidovemu,« ljudstvo pogrinja svoje plašče in seka vejice z dreves, le farizejska nevoščljivost greni razpoloženje dneva. »Slišiš, kaj le-ti pravijo?!« se hudujejo čez otroke (Mt 21 16) in: »Učenik,

Zato si pa navadno taki delavci in delavke preskrbe temu primerno bodočnost. Njihovo stremljenje ne gre za napredkom v svoji stroki, ampak napraviti si razmere, da bi ugodno živeli. Zadovoljen z malim si poišče ali celo postavi svoje stanovanje in s tem meni, da je zanj že rešeno vprašanje preživljanja. Razočaran gleda, ko ga ob pomanjkanju naročil podjetje odpusti kot delavca, ki nima strokovne zmožnosti in začno se črni dnevi pomanjkanja. Tak delavec je živo svarilo. Spoštuj sebe! Izobrazuj se v svoji stroki in ne bodi zadovoljen z malo izobrazbo, da boš lahko zahteval večji zaslužek in si priboriš pri podjetju trdnega mesta, ki te bo preživljalo tudi v času, ko bo manj dela! Še le potem boš pravi delavec. Človek toliko velja, kolikor zna.

posvari svoje učence!« se kregajo nad drugimi (Lk 19. 39). »Povem vam, da če ti umolknejo, bodo kamni vpili,« jim odgovarja Gospod. Zgodilo se je tudi to. . .

Veliki petek ob tretji uri popoldne. Gospod umrje na križu. Ljudske množice molče. Solnce stemni, kamenje spregovori svojo gromko besedo, svet se strese, grobovi se odpirajo. Ali Jud ostane trdosrčen. Poganski stotnik pa odkrito priznava: »Resnično, ta je bil Sin božji!« (Mt 21, 54) in v daljnih Atenah govori pogan Dionizij »Ali trpi Bog stvarstva, ali se zgradba sveta podira.«

Za koliko ljudi si zastoj trpel in umrl, o Jezus! — Bog, daj, da bi za nas ne bilo zastoj!

TRETJA NEDELJA

(Jezus vstane od mrtvih.)

Velika noč! Ali ni to čudno? Ob rojstvu govori angel pastirjem: »Ne bojte se!« Ob njegovem vstajenju spet nagovarja prestrašene žene: »Ne bojte se!« Enako spet nagovarja Jezus sam prestrašene žene po svojem vstajenju: »Ne bojte se!« In prav tako tudi osuple učence (Mt 28, 10; Lk 24, 36). Sv. papež Gregor nam to lepo razlaga. »Kakor bi hotel odkrito reči,« tako nas uči: »boje naj se tisti, ki ne ljubijo

prihoda nebeških prebivalcev, trepetajo naj tisti, ki so vdani nesramnemu poželenju in obupavajo, da bi prišli v njih družbo. Čemu bi pa vi trepetali, ki gledate moje soprebivalce?«

Kristusovo vstajenje bodi tudi naše veselje in naš strah!

ČETRТА NEDELJA

(Jezus se prikaže ob zaprtih durih.)

»Prejmite sv. Duha; katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni, katerim jih zadržite, so jim zadržani.« Te besede so ustanovno pismo tistega sv. zakramenta, ki mu pravimo sakrament sv. pokore. Dobro pomnite: Preden ga je Jezus ustanovil, je dvakrat povdaril: »Mir vam bodi!« To je ravno namen in naloga te Zveličarjeve velikonočne ustanove: Človeškim otrokom naj prinaša mir z Bogom in mir s samim seboj, da bodo preko človeških rev in slabosti veseli in polni tolažbe gledali na večni dom onstranskega veselja. Zato je Cerkev to Zveličarjevo napravo vedno skrbno negovala. Ne samo ona, celo brezverci priznajo blagor in blagoslov sv. spovedi. Dobro je povedal eden izmed njih: »Če bi spovedi ne bilo, bi jo morali v blagor človeške družbe vpeljati.« (Glej Karl Mueller, Das Kirchenjahr iz leta 1911, str. 356).

Kako je pred vašo cerkvijo?

Ne gre za to, če je morda lepo posuto ali če stoji stara košata lipa ali kostanj. Gre za tisto grdo navado, da zlasti fantje med službo božjo ne gredo v cerkev, ampak ostajajo zunaj, se pogovarjajo in šalijo in cigarete kadijo in ne vem, kaj še vse. »Naš list« začne s tem razgovor, kako to razvado odpraviti. Vsak ima pravico, da pove k zadevi pametno misel. Za to številko sem naprosil najbližjega, da pove svoje misli, tovariša misijonarja g. Ocepka. O njem pravijo, da se razume na to.

Kako je pred cerkvijo v Grobljah

.... Ko sem se malo oddahnil od prvega strahu pred urednikom, ki je zahteval odgovor na tako težko vprašanje, sem začel razmišljati, kaj naj odgovorim na to, kako je pred našo cerkvijo v Grobljah. Zares, ustrašil sem se radi tega vprašanja. Ko mi je pa urednik bolj natanko povedal, da gre radi fantov, sem na tihem Boga zahvalil, da me ni vprašal, kako je z dekleti pred cerkvijo. Če bi namreč urednik vedel, kakšne težave so z dekleti pred cerkvijo, bi me gotovo to vprašal in meni bi bila slaba predla; kajti preje si upam 50 fantov spraviti po kolenih od Grobelj na Brezje, kakor pa eno samo dekle v cerkev, če si je v glavo vtepla, da ostane zunaj. To je prav pribita resnica, ki sem jo spoznal po desetih letih boja okrog naše cerkve.

Zato pa, fantje, mi ne smete zameriti, če bom povedal, kako smo se razumeli, vi in jaz, pred grobeljsko cerkvico, in kako se še danes razumemo.

V začetku (ne, ko je Bog svet ustvaril pred toliko in toliko tisoč leti) pred desetimi leti, ko smo se prvič spogledali na tem bojišču, sem se popraskal za ušesi in si mislil: ne vem, kako bo šlo; sam si, njih je pa toliko. Ko bi bili sami Jaršani ali Rodičani, bi še ne rekel, pa so Domžalci, Ihanci, Mengšani, Ločani, Trzinčci, Doblani, Homčani in Radomljani; pa

še več, cele trume od moravškega vzhoda pa do cerkljanskega zahoda so prišle. Danes že še gre, ko človek vsaj malo sluti iz katerega dela naše puklaste zemlje je ta ali oni; takrat pa nisem skoraj vedel, ali je Kitajec ali Japonec, ali je kakšen brdavs ali blaga fantovska duša. Vedel sem samo, da so belokožci kot jaz in fantje kot jaz. Tako sem imel le nekaj upanja, da se bomo pobotali in da ne bomo preveč segali v pravice eden drugega. Ravno za naše pravice je namreč šlo. Fantje so mislili, da imajo pravico biti zunaj cerkve oni, jaz pa sem bil mnenja, da imam to pravico samo jaz. Prišlo je do spora in v tem se je bilo treba pomeniti.

Druge postranske zadeve, kakor kakšna cigareta ali kakšna novica, ki jo je bilo nemudoma med sv. mašo treba preblizu stoječemu povedati, so bile kmalu odpravljene. Cigarete sem jim kar dovolil, ne v ustih ali v rokah, ampak v žepu. Včasih ni to takoj pomagalo, pa sem rekel fantu, naj še meni eno da ali pa vsaj tisto, ki jo ravno kadil. Ker pa še takrat nismo bili tako prijatelji kot danes, mi je ni dal, ampak jo je kar stisnil in skrnil, pa sva bila prijatelja. Kadar sta si dva imela kaj veliko povedati, sem v svoji radovednosti, da bi sam kaj zvedel, kar med nju stopil; ker sta pa čutila, da meni ni treba vsega vedeti, pa sta utihnili, jaz sem se pa premagal in tudi nisem poizvedoval. Drugih postranskih

napak pa ti fantje niso imeli, bili so namreč precej dobre duše; zato so pa tako radi prihajali v Groblje, polagoma so vse te malenkosti kar sami opustili.

Glavna pa tudi ne prehuda zadeva, je bila: kdo ima predpravico biti zunaj cerkve. To vprašanje smo rešili še le v teku časa, ko smo se bolj sprijaznili. Spoznali so namreč, da jaz tudi ne morem biti vedno v cerkvi, posebno pa še v tesni spovednici, tam za oltarjem svetega Izidorja. Tako dobrega srca so postali, da se jim je kar krivično zdelo, da bi oni bili vedno zunaj, jaz pa večinoma znotraj. Jaz sem pa seveda tudi odstopil nekaj svojih pravic in končno smo takole sklenili in si razdelili naporno delo: Med službo božjo, naj-sibo kadarkoli, bodo oni kolikor mogoče v

cerkvi, jaz pa zunaj, da pazim na kolesa; drugače pa jaz v cerkvi, pa magari cel dan, le sem pa tja me morajo (na en ali dva me-seca) priti obiskat za oltar, da se pogovorimo, če smo natančno izpolnjevali svojo dolžnost. Po desetih letih lahko rečem v pohvalo fantov celega kraja, ki se vidi iz grobeljskega zvonika, da so fantje dobro držali in še danes držijo. Semintja še pride, da ne gredo vsi v cerkev, pa temu niso večinoma sami krivi, ampak njihovi stari stari očetje, ki so grobeljsko cerkev napravili, kakor kakšno škattjico, sicer precej lepo, toda premajhno.

Ako Bog da, in če bodo fantje vedno tako radi prihajali k nam, jo bomo pa enkrat povečali, in prihranili najlepši prostor zanje.

Dr Fr. Knavs:

Apostolstvo mož

Apostolstvo mož je naturalna in bogodana stroga dolžnost za može in mladeniče, kakor vobče za vsakega drugega vernika.

Trideset, štirideset let neumornega dušnega pastirstva slovenske duhovščine je organiziralo apostolstvo žen in deklet v Marijinih družbah, v tretjem redu in drugih bratovščinah, ki imajo vse namen, da se ohrani in poglobi versko živa tradicija skupnega družinskega bogoslužja po slovenskih družinah in da se ta večni ogenj svetega živega krščanstva neti po svobodno prevzetih družbenih in bratovščinskih dolžnostih, posebno po pogostih in skupnih sv. obhajilih. Ali vkljub vsemu junaškemu odzivu naše duhovščine in našega ženstva, mogli smo zlasti po vojski ugotoviti npravno padanje našega naroda, ki ima najgloblje korenike v verski mlačnosti našega moštva.

Rastoče pijančevanje in posirovljanje naroda treba pred vsem pripisovati na račun našega moštva in zlasti moške mladine. In ko smo se ozirali po naših versko-nravnih organizacijah, mogli smo z žalostjo ugotoviti, da ogromna večina našega moštva kljub makabejskim naporom naše duhovščine še ni organizirana v cerkvenih versko-nravnih društvih in da so se še vezi obstoječih organizacij po vojski nepričakovano zrahljale.

Zato so dušni pastirji stopili na plan z novo moškemu značaju posebno primerno organizacijo: z Apostolstvom mož. Apostolstvo mož in mladeničev se je že davno pred našim slovenskim pokretom obneslo v drugih katoliških narodih.

Moški smo namreč tako ustvarjeni, da hočemo priti vsaki stvari do dna.

Samo ono nam ugaja popolnoma, kar je docela gotovo in tega se tudi najraje oklepamo.

Mnoge bratovščine slone na takozvanih zasebnih razodetjih, na pr. škapsulirska bratovščina v vseh panogah.

Vsak poučen kristjan pa ve, da zasebna razodetja niso verske resnice, marveč jih cerkev odobri za-to, ker ne

vsebujejo nič veri in krščanski kreposti nasprotnega in sotorej verjetna. Sv. cerkev takim zasebno razodetim pobožnim vajam naklanja bogatih odpustkov, ki so vselej gotovi, pa naj bi bilo zasebno razodetje kot dejanje božje resničnosti ali samo domnevno.

Može je splošno težko dobiti za take pobožnosti. Marijine družbe sicer slone na dogmi, a v Sloveniji so postale skoro monopol našega ženstva, kakor tudi tretji red. Pa je tako preostala ona pristno apostolska, izvirno staro krščanska organizacija apostolstva molitve, ki svoje člane navaja, da vsak dan posvete svoje običajne molitve in poklicna dela in trpljenje Bož. Srcu in vsaj mesečno prejema sv. obhajilo in to, če le mogoče, skupno. Vse, karkoli delaš, delaj v milosti božji, bodi brez smrtnega greha, daruj vse Bogu in vse postane molitev. Evo program prvih kristjanov, izražen v Kristusovih besedah: Molite, molite, vedno molite!

Apostolstvo mož se oklepa Božjega Srca, ki je neločljivo združeno z vse božje časti vredno osebo Jezusa Kristusa, ki je bogovdana in javno razodeta vsebina naše sv. vere — vse naše upanje in vsa naša verska ljubezen: Jezus Kristus — naš Bog. Njemu čast in slava vekomaj!

V apostolstvu mož smo torej na najtrdnjših in najgotovjših verskih tleh. Tej resnici se mora klanjati vsak veren kristjan, ki se hoče rešiti, zakaj »Kdor ne veruje, je že sojen.« Može in fantje, srca kvišku in na plan v apostolstvo mož in fantov v vsaki župniji širne Slovenije!

Ponos. Končno vendarle moramo priznati, da se bližajo časi, ko se bo zavedna verska brezbriznost smatrala za nazadnjaštvo in bodo naši može in fantje, žene in dekleta ponosni, če bodo mogli v družbi s puhlimi domišljavci pokazati katoliško versko prepričanje.

Še nihče ni obžaloval, če se je trudil živeti po veri, vsi pa ... saj veste!

Služba božja

v cerkvah kamniške in moravske dekanije

V oklepaju (ob praznikih)

Kamnik (župna cerkev) pol 6. in 9., popoldne ob 2. (pol 3.)

Št. Vid pri Brdu ob 10., popold. ob 2. Vrhpolje pri Mor. ob 6. (od sv. Jurija do sv. Mihaela pol 6.) pop. ob 2.

Skaručna ob 6. (od vel. noči do zahv. nedelje pol 7.) pop. ob 2. (pol 3.)

Št. Gotard ob 6. (od zad. ned. v okt. do vel. noči ob 10., prvo nedel. tudi ob 7.) popoldne ob 2. (pol 3.)

Sela ob 10. (prvo ned. in velike praznike tudi ob 6.) popoldne ob 2.

Krašnja ob 10. (prvo nedeljo samo ob 6.) popoldne ob 2.

Moravče ob 6. in 10., popoldne ob 2. Peče ob 6., popoldne ob 2.

Šmartin v Sp. Tuhinju ob 6. (na vel. nedeljo ob 10.)

Trzin ob 6. (od okt. do vel. noči ob 7.) popoldne ob 2.

Stranje pri Kamn. ob 5. in 9., p. ob 2. (kadar je sv. maša pri sv. Primožu ozir. Zakalom, odpade ob 9.)

Homec ob 9. (4. ned. po vel. noči, sv. Trojica, rojstvo M. D., jesenska kvaterna in rožnenska nedelja ob 6.), popoldne ob 2.

Šmarca ob 10. = na belo nedeljo, ned. po sv. Jerneju (žegnanje) in ned. po sv. Mavriciju, popoldne ob

Rova ob 6. (od rožnenske ned. do vel. noči ob 9.), popold. ob pol 3.

Brdo ob 6., popoldne ob 2. (pol 3.) Tunjice ob 10., popoldne ob 2. (pol 3.)

Ihan ob 6. in pol 10., popoldne ob Groblje ob 6. in pol 9., pop. ob pol 3.

Kolovrat ob 10. (prvo nedeljo in zapov. praznike tudi ob 6.) p. ob 2.

Motnik (menjaje s Špitaličem) ob 6. oziroma 10., popoldne ob 2.

Komenda ob 6. in 10., pop. ob pol 3. Nevlje pri Kamniku ob 5., pop. ob 2.

Zg. Tuhinj ob 10. (prve ned. 15. avg. 8. sept. in 2. nedeljo po sv. R. T. ob 6. in 10.), popoldne ob 2.

Št. Ožbalt ob 10. (prvo nedeljo ob 6.) Sv. Trojica nad Moravčami ob 6.

Blagovica ob 10., popoldne ob 2. Mekinje ob pol 6. (le petkrat v letu ob devetih); popoldne v zimskem času ob 2., poletni čas pa ob pol 3.

Vodice: žup. cerkev ob 6. in 10., p. 2. Šmarna gora od prve postne nedelje dalje vsako nedeljo in zapovedan praznik ob 10. sv. maša s kratkim govorom. Tako je vse poletje do 1. novembra. Le v primeri zelo slabega vremena, ako zjutraj zelo dežuje, odpade služba božja, kar pa se razglasi v Tacnu, kjer se začenja pot na Goro.

Veliki romarski shodi pa so na Šmarni gori: 1. Velikonočni ponedeljek, 2. Praznik sv. Florijana 4. maja, letos na nedeljo; 3. Binkoštni po-

nedeljek; 4. Vnebovzetje Device Marije 15. avgusta; 5. Rojstvo Device Marije 8. sept.; 6. Praznik sv. rožnega venca, letos 5. okt.

Ob naštetih dnevih je prvo duhovno opravilo ob 6., sv. maša s pridigo, drugo ob 10. sv. maša s pridigo. Litanije so popoldne po potrebi. Navadno je še več drugih sv. maš. Spoveduje se v teh dnevih že prejšnji večer in pa celo dopoldne, ko je več spovednikov na razpolago. V navadnih nedeljah se spoveduje pred in po sv. maši.

Dob ob 6. in 10., popoldne ob 2.

Gozd ob 9. (od sv. Jurija do angelske nedelje ob 6.), popoldne ob 2.

Zlato polje ob pol 7. (poleti 6.), pop. 2.

Sv. Primož nad Kamnikom

Posebnost Slovenije so gore in grički, posejani s cerkvicami. To so starodavni spomeniki žive vere naših starih pradedov. Oni niso klonili duha in obupavali v težkih časih, ko so jih trle razne nezgode in posebno za časa turških napadov v srednjem veku, ampak povzdignili srca k Onemu, ki edini zamore pomagati, kadar vsa zemeljska pomoč odpove. V starih časih se je zato redkeje čulo o samomorih. Ljudje o imeli več zaupanja v Boga.

Med te stare spomenike žive vere starih Slovencev še lahko prišteva tudi cerkev sv. Primoža nad Kamnikom. Že Valvazor pripoveduje o njej, da so Slovenci častili svetinje med snežnimi gorami nad Kamnikom. Iz Kamnika do cerkve je dve uri pešhoda. Pot pelje skozi prijazno vasico Stranje, ki ima lepo lego ob Bistrici.

Pozeneje je pot bolj strma, toda slikovita, planinski sveži zrak napolnjuje ozračje. Slednjič dospemo do cerkve, ki je gotiško dvoladijska stavba. Kako lep razgled se nam nudi!

Bistrica se vije kot srebrn pas po lepi dolini. Ko vstopimo v cerkev, si pač lahko mislimo, koliko naših starih slovenskih pradedov je že molilo v tem svetišču, kajti najstarejša listina, ki omenja to cerkev, je od papeža Bonifacija IX. z dne 9. julija 1396. Ta listina pomeni, da je cerkev sv. Primoža l. 1396. že stala, ter da je dobila mnogo odpustkov za romarje, ne omenja pa postanka cerkve, ampak govori o njej kot že stoječi cerkvi. Iz tega se razvidi, da je to starodavna romarska cerkev. — Druga listina je iz leta 1475. — Tretja iz l. 1492. Ta dan je bil posebno važen za ta kraj. Jakob Valareso, koprski škof kot upravitelj izpraznjenega oglejskega patriarhata, je ta dan posvetil cerkev sv. Radegunde s 4 oltarji, kjer so se pred vpadom Turkov hranile svetinje sv. Primoža in sv. Felicijana, in je podelil vsem vernikom, ki se skesano spovedo ter cerkev ob večjih Gospodovih, Marijinih in drugih praznikih pobožno obiščejo, po 40 dni odpustka. V cerkvi je več starih slik. Shodi so vsako leto petkrat in sicer 3., 4. in 5. postno nedeljo, 2. nedeljo po veliki noči, na god sv. Primoža in Felicijana in na predvečer tega godu.

Nekoliko višje nad cerkvijo sv. Primoža in Felicijana je cerkva sv. Petra. Ima tri male

baročne oltarje. Na evangelijski strani nosi letnico 1639. Shod je na praznik sv. Petra in Pavla.

Letos bodo običajni shodi zopet kakor je bilo prej v navadi: torej tretjo, četrto in peto postno nedeljo; le shod o sv. Primožu se vrši na nedeljo po sv. Primožu, torej letos 15. junija; prav tako ostaneta shoda drugo nedeljo po Veliki noči in shod v cerkvi sv. Petra na praznik sv. Petra in Pavla.

Zlati molk

Sloveči angleški zdravnik Ower-naisy je bil molčeč in je računal bolnikom tem dražje, čim več so klepetali. »Beseda je srebro, molk je zlato,« je ponavljal ob vsaki priliki. Neki večer mu pripeljejo kuharico, ki si je bila roko ožgala.

»Oparjena?« jo vpraša zdravnik.

Janez Langerhole:

Sreča

(Povest. — Nadaljevanje.)

III.

Pa je le zaropotalo.

Kar naenkrat, nenadoma, kakor vihra sta privihrala v župnišče in zahtevala oklice enkrat za trikrat.

»Da bo manj govorjenja in opravljanja,« se je zagovarjala Lavrinka.

A je bilo kljub temu dosti potrebnega in morebiti še več nepotrebnega govorjenja.

»Pa se je le vjela,« je napol zavidljivo napol veselo pripovedovala Martinka na vaškem vodnjaku.

»Kdo ve, ali Peter kaj ve, kako se godi z njegovo domačijo. Vem, da bi se v grobu obrnil, ko bi vedel, kdo bo gospodar na njegovem domu,« se je vmešavala Dolenjka.

»Saj ne bo Jaka. Ne sme biti; veš, da ima prvi dan vse prodano,« je dodajala Franconka.

»Če bo pa ona gospodar, pa ne bo nič bolje.«

»Seveda ne. Vse ji bo pokradel. Samo, da bo za pijačo.«

»Pa mu bo zaklenila.«

»Jaka bo že našel ključ.«

Še mnogo let!

K 60 letnici č.g. Gregorja Flisa, superiorja v Misijonišču.

Dne 1. marca je praznoval god in 60 letnico rojstva predstojnik misijonišča v Grobljah. Jubilant je znan kot goreč misijonar po vsej Sloveniji od njene severne meje notri do Benečije; saj ni obširnejšega okraja, kjer še ne bi bil na misijonu ali kaki drugi cerkveni prireditvi. — V misijonsko družbo je vstopil l. 1890. V misijonišču je predstojnik od leta 1926. Pred tem je bil predstojnik v misijonski hiši v Celju. — Tudi »Naš list«, ki je slavljencu posebno pri srcu, mu kliče: Še mnogo let!

»Ožgana!« odgovori kuharica.

Ko zdravnik preišče roko in izreže nekaj nohtov, pomoli bolnici recept in reče:

»Obkladke!«

»Z Bogom!« odgovori kuharica in odide. Čez dva dni se pa zopet vrne, ker jo je roka hudo bolela.

»Obkladke! En teden!« zarohni Ower-naisy.

»Z Bogom!« de kuharica, ki ga po enem tednu iznova poseti, pa že bolj zdrava. Ko pokaže zdravniku roko, reče:

»Hvala! Kolko!«

»Nič!« se odreže vzradoščeni zdravnik. »Vi ste pravi biser med ženskami.«

»Vi pa pravi čudak med zdravniki!« se nasmehne kuharica in vesela odide.

»Ali bo pa vsak dan boj in tepež in kletev in zmerjanje. Ni čuda, da nas Bog tako tepe. In še nas bo, še še ...«

»Saj to vsak ve, da sama ni vstanu voditi grunta. Pa naj bi si bila vsaj poštenega gospodarja poiskala.«

»Ali si to že slišala? Poljanec je takoj svojo hišo še enkrat tako visoko zavaroval, ko je zvedel, da bo Flodrov njegov sosed.«

»Zakaj?«

»Saj veš, kaj je hudoben sosed. Največja nesreča za vso vas. Kdo pa je pred njim varen in kdaj!«

»Bog varuj! Pa vendar ne misliš, da ...«

»Nič ne mislim. In tudi on ne bo nič mislil. Ampak v pijanosti, v jezi in v togoti mu je vse mogoče.«

»Koj bom tudi našemu svetovala, naj se višje zavaruje. Ali naj postane nemo radi enega nerodneža kar čez noč berači?«

Skrivaj, kakor bi bila storila kaj nepoštenega, sta šla Lavrinka in Jaka k izpraševanju.

»No, Meta,« se je pošalil gospod Janko, »ali si pogledala danes, kam teče Belica?«

Meta je povesila glavo. Čutila je ostrino, pa je raje potuhnjeno molčala, kakor bi se bila zagovarjala.

Z našega razgledišča

Vodice. Od 15. do 23. smo imeli sv. misijon, katerega so vodili misijonarji: g. superior Gregorij Flis, g. Jožef Fidler, g. Aleksander Martelanc in g. dr. Jakob Zagar. Velika župna cerkev, ki navadno nikoli ni polna, se je v teh dnevih po trikrat napolnila vernega ljudstva, ki je z vzgledno vnemo hodila poslušat goreče govornike. Prav mnogi so slišali vseh 24 govorov, večina pa nad 20 govorov. Mnogo moških iz oddaljenih vasi je kar cel dan ostalo v Vodica, da ne bi zamudili katerega govora. V tem oziru gre posebna čast Podturnčanom. Mnogo jih je v tem času zopet našlo pot k Bogu. Spovednice so bile vse dni naravnost oblegane. Obhajanih je bilo 4400. Ob sklepu se je vsa župnija povsetila presv. Srcu Jezusu v e m u. Kakšno veselje je napolnjevalo srca vernega ljudstva zadnji nedeljo ob skupnem sv. obhajilu in nato pri procesiji s sv. R. Tel. popoldne, se ne da popisati. Nič manj kot 43 raznih pesmi, skupaj 75 kitic, je ta dan odpel cerkveni pevski zbor. Predmet pogovorov so bili le misijonski govori, posebno eharistični govor v petek popoldne je ljudi presunil do dna srca. — Bog daj le še to milost, da bi tudi tisti 23, ki so v svoji slepoti prezirali izredno milost sv. misijona, slednjič vendar spoznali kaj je tudi njim v dušni mir.

Moravče. Pri moravški podružni cerkvi sv. Mohorja je prizidana kapelica z božjim grobom. Tu se je nekaj brala sv. maša skozi sedem postnih petkov. Bila je to ustanova dveh moravških kaplanov: Šivic Antona in Batič Pavla. (Oba iz začetka 18. stoletja.) Voj-

ska je tudi to ustanovo uničila. Velikonočno nedeljo zjutraj pa prihajajo še sedaj procesije iz Brda in iz Krašnje ter imajo tu sv. opravilo pri božjem grobu.

Ob vhodu v kapelo božjega groba lahko bereš poleg slik tak slovenski napis: GLEITE — TO JE MESTU — KAMER SO — NJEGA — POLOŽILI — (MDCCCLII = 1852). Latinski napis pa da letnico 1719 = IESU FILII DEI SEPVLCRM.

Cerkev je dokaj visoka in prostorna. Veliki oltar ima sliko sv. Mohorja in Fortunata. Kipi pa so: sv. Ambrož, sv. Urban, sv. Jožef Egiptovski in sv. Jožef, ženin D. M. Na listni strani je oltar sv. Florjana, na levi strani pa žalostne M. B. ter kipa sv. Kozme in Damijana, vse iz 18. stoletja.

Znamenita so tudi znamenja ob poti k sv. Mohorju. Ako greš iz Moravč, zagledaš prvo: Kristus poti krvavi pot — že ob cesti, ki pelje v Lukovico. Ako greš potem navkreber, zagledaš v gozdu drugo: Jezus krvavo bičan. Napis je le še deloma čitljiv. Znamenje razpada. Proti vrhu vidiš tretje: Jezus s trnjem kronan. Iz latinskega napisa bi mogel razbrati letnico 1724 — IESVS CHRISTVS PRO MVNDO SPINIS CORONATVR (= MDCCVVIII — 1724; če je pri IESVS V velik; menda je.) Napis se da čitati le s težavo.

Dvoje znamenj (četrti in peti) je zdaj ob cerkvi, prestavljenih od prejšnje poti. (Novi pred kakimi 60 leti.) Jezus vzame križ na svoje rame. Poslikal ga je Miha Kavka iz Ihana. Nekateri obrabi so še dokaj čedni. M.

Brdo. K 25 letnici prosvetnega društva. Že 25 let vzgaja, izobražuje in zabava naše društvo brdsko okolico! Častitljiva obletnica! Ne bo napačno, če se ob tej priliki vsaj kratko

spomnimo njegove zgodovine. Ustanovljeno je bilo l. 1905. Sprva ni imelo doma. Predstave so se vršile v župnijski veži ali na dvorišču. Pozneje je dobilo društvo prostor v stari šoli. Začeli so se delati načrti za nov dom. Te načrte je prekinila svetovna vojna. Po končani vojni so najbolj vneti in izobrazbe željni oživel misel na dom. Uganili so skupno s č. g. župnikom, da bi bil primeren za to župnijski hlev in šupa. G. župnik so ukrenili vse potrebno, da se je smela cerkvena last podreti. Iz razvalin se je začel dvigati dom, z veliko težavo se je zgradil, tak, kakoršen je danes.

Dne 15. junija 1922 je ob nenavadnem veselju tukajšnjega prebivalstva bil blagoslovljen novi »Društveni dom«. — Prva igra v domu je bila Jurčičev »Domen«.

Morda so bolj starokopitni zmajevali z glavo, ko se je gradil dom, in govorili: »Čemu te neumnosti? Ako smo prej lahko brez tega živeli, bi tudi sedaj! Kaj si vse zmislijo?! A končno so pa tudi ti začeli misliti, morda pa res ni tako napačno. Mogoče še tudi nam kdaj prav pride. Niso se varali. Nudile so te stene najrazličnejše razvedrilo, pouk in vzgojo; — ne stene, — temveč požrtvovalni igralci in igravke ter dobri predavatelji.

Kaj in kako je delalo oziroma dela društvo, samo nekaj prav kratkega. Sleherno leto ima občni zbor, na katerega so povabljeni vsi člani društva. Ta izvoli odbor, kateri prevzame delo. Odborniki se udeležujejo tudi sej Kamniškega prosvetnega okrožja.

Člani društva prirede vsako leto 3 do 5 iger, seveda največ v zimskem času. Odmore pri igrah izpolnjujejo vesele pesmi. Tudi več predavanj in nekaj kino-predstav je nudila ta stavba.

»Ni drugače, gospod župnik, kar vidim, da mi je bil namenjen. In če mi je namenjen, zakaj bi se ga branila!«

»Meta, ali si dobro premislila, preden si se odločila za ta korak. Bolje, da danes rečeš: »Ne!« kakor bi se morala kdaj kesati današnjega pota.«

»Ne bom se kesala. Poznam Jaka, poznam tudi nevoščljivost svojih sosedov in sosed in prav zato sem se odločila.«

»Ali boš Petrove otroke kar zavrgla?«

»Kaj pa mislite, gospod župnik? Ko ima pa Jaka otroke tako rad. Pomislite: on grunta niti ne mara ne! Kar vesel je bil, ko sem mu svetovala, naj ostane zemlja Petrovih otrok. Sam Bog mi je naklonil takega človeka.«

Gospod Janko je pogledal v stran, da je mogel skriti smeh, ki mu je zaigral na ustnih ob slavošpevu na Jakovo dobrosrčnost. Saj ni bil tujec v Jeruzalemu, hočem reči v Selih, da bi ne bil vedel, odkod ta dobrohotnost in dobrosrčnost.

»Koga je pa gosposka postavila otrokom za variha?«

»Francon je, gospod župnik.«

»A, Francon! Dober mož.«

»Ne vem, kako bi rekla. Tako sem se namenila, da bi kar Jaka prevzel to reč. Doma bo in bo najbolje znal varovati dom in posestvo.«

»Jaz bi ne storil tega.«

»Zakaj ne?«

»Že zaradi prijateljstva med sosedi ne. Koj bo slutil, da mu ne zaupate. Naj ostane, kakor je; saj vesta, da sosed sosedu vsak dan potrebuje.«

»Bomo videli.«

»Le dobro premislite.«

Nato pa je pričel s poučevanje in izpraševanjem.

Oh, kako je trda predla Jaku, že pri navadnih, vsakdanjih molitvah!

»Jaka! Kaj pa misliš. Kristjan, katoliški kristjan si, pa niti moliti ne znaš!«

»Ne zamerite, gospod župnik, ga je pričela zagovarjati nevesta, »saj veste, kako je revež doslej živel. V mladih letih je znal dobro moliti, ali pozabil je revež, pozabil. Povsod, kjer je delal, so ga podili v hlev k počitku, ali je kaj čudnega, da je molitev skoro opustil. Kdo bo pa molil pri živini? Zdaj, ko bo prišel k nam in bo začel redno življenje, bom že jaz skrbela, da bo tudi molil, kakor se spodobi.«

»Dobro delo boste izvršili, Meta, ampak težko bo šlo. Saj je znano: Kar se je Janezek naučil, to bo tudi Janez znal.«

»O, vse bo šlo lahko, saj je tako priden. Vi ne veste, kako me uboga.«

»Pa še nekaj, Jaka. V cerkvi te premalo vidim, v cerkvi. To ni prav. Verjemi mi, da je ni večje nesreče, kakor če človek gre in samega sebe takorekoč zavrže. Kakor izgubljen sin tava okoli in ne najde tistega miru, tiste sreče, tistega pokoja, kakor bi ga mogel vživati kot človek, ki izpolnjuje vestno svoje dolžnosti.«

Jaka je sukal klobuk med prsti. Zagovarjal bi se bil, pa mu ni kazalo. Ni vedel ziniti pametne besede.

Spet je poprijela nevesta za obrambo.

»Vse bo drugače, gospod župnik, vse bo drugače. Dozdaj ni imel revež niti praznične obleke. V vsakdanji obleki pa ni, da bi hodil v cerkev. Veste, da bi se mu vse smejalo. Še druge bi bil motil pri službi božji.«

»Glavno je, zakaj Jaka ni imel primerne obleke. Ali ni kriva temu njegova lastna zanikrnost?«

(Nadaljevanje prihodnjič.)

Zahvala in čast vsem sodelujočim pri društvu pa naj bo to z delom, materijelno podporo ali dobrim nasvetom. 25 letnica naj bi še bolj poživila društveno delovanje!

Kamnik. Fantje kongreganisti so nameravali 26. I. prirediti podoknico za god. č. g. kanoniku I. Lavrenčiču. Ker pa so bili g. kanonik že bolni, so jo odklonili s pripombo, da jim bomo v ta namen ob drugi priliki zapeli. - No, čez deset dni so res zapeli, a ne pod oknom, ampak pri grobu. Fante je smrt č. g. kanonika zelo pretresla.

Od 8. do 12. februarja je opravilo sedem fantov družbenikov duhovne vaje pri oo. jezuitih v Ljubljani in sicer 5 iz Podgorja in 1 iz Volčjega potoka ter 1 iz Kamnika. Vrnili so se silno srečni, zadovoljni, veseli in navdušeni za katoliško stvar. Bog povrne pokojnemu g. kanoniku, ki so poskrbeli za poravnano stroškov! Predstojništvo fantovske kongregacije bo skušalo najti primeren vir, da bi se mogli poslati k duhovnim vajam vsaj še nekateri dijaki. Ti so najbolj potrebni, ker so izpostavljeni mnogim puščicam.

Imenik fantovske kongregacije izkazuje sedaj 42 kongreganistov. Najmanj jih prihaja iz Volčjega potoka. Kraj je najbolj oddaljen v fari, zato primanjkuje osebnega stika; želeli bi, da jih pride več. Podgorci so prišli zadnjikrat v obilnejšem številu. Smo veseli, saj so pa podgorski fantje najboljši družbeniki.

Med doraščajočo mladino, zlasti dijaki opazamo neko duhovno gibanje. Iz tega sledi razne verske debate. Za te fante bi bile na mestu duhovne vaje ali vsaj čitanje literature apologetične ali dogmatične vsebine.

Ker je zadnji »Naš list« pisal o dobrem tisku, naj pripišem še tole: V Kamniku ni niti enega časopisa javno plakatiranega. Na mestu bi bilo, da bi »Slovenec« prišel na kako tablo. Ne moremo ničesar pričakovati, ako se ne bo nič nudilo. KA za našo župnijo je to misel že obravnavala na neki seji. Mero-dajnim gospodom se zdi stvar neizvedljiva. Zeleli bi, naj KA za Kamnik zadevo še enkrat temeljito pretresa! Branko C.

Dob. Odsek cerkvenega pevskega zbora v Dobu je priredil 2. marca pevski koncert. Mešani zbor je zapel osem pesmi, moški pa tri. Pevske točke so proizvajali pod vodstvom pevovodje g. Zvonka Mazovnika na splošno zadovoljnost. Bili smo prav prijetno presenečeni, da je komaj leto stari pevski zbor nudil toliko užitka. Za nameček h koncertu so dodejali enodejansko burko s petjem »Snubačič«. Tako je prišla tudi pustna nedelja na svoj račun. Marsikdo se je od srca nasmejal zavrtnjenim snubačem. Prireditvev je bila poučna in obenem zabavna. Tako nam je pustna nedelja hitro minila brez gostilne in plesa. V ponedeljek je bila pa glava čista in žep tudi ne prazen.

Iz druge številke Našega lista popravljamo in ugotavljamo, da je bilo l. 1929 v župniji 56 rojstev.

Vrhpolje. Letos se vrši celodnevno čiščenje sv. R. T. letos izjemoma 8. aprila (ne 13. aprila na cvetno nedeljo, ker se težko dobi pomoč iz sosednje župnije.)

Stranje. Vsaj toliko se moramo pohvaliti, da bomo o Veliki noči imeli nov božji grob.

za katerega prav pridno nabiramo in prinašamo svoje prispevke. Dosedanji božji grob je služil pri cerkvi gotovo od začetka župnije. Čas je torej že, da gre v zasluženi pokoj. Za Mohorjevo družbo smo se precej zavzeli; nismo še na zaželjenem vrhuncu, pa se vsaj dvigamo. Tudi to je hvale vredno.

Cešnjice. Pri nas je redno služba božja ob nedeljah in praznikih ob 10. Le prvo nedeljo v mesecu je zjutraj ob 6. Takrat je vselej spoved in sv. obhajilo menjavno: enkrat za moške in fante, drugič za žene in dekleta. Vsako prvo nedeljo popoldne ob 2. je molitvena ura za vso faro in po litanih shod Marijine družbe za dekleta. Vsako drugo nedeljo v mesecu je pa molitvena ura Marijine družbe. Ob navadnih nedeljah popoldne se razlaga življenje svetnikov. V postnem času se med sv. mašo bere vsak dan list in evangelij dotičnega dne. V adventu in postu skušamo tudi obhajilno mizo oživiti nekoliko nad navado, zato da se pozna, da je to čas, ki služi kot priprava na božične oziroma velikonočne praznike.

Vranja peč. Nekaj števil iz l. 1929. za našo malo gorsko župnijo. Duš šteje 420. Oklicani so bili 4 pari, poročena sta bila dva para; rojenih je bilo 12, umrlo jih je 5. Družba sv. Mohorja je štela 62 udov; Domoljub je imel 56, Bogoljub 29, Glasnik 22, Katoliški misijoni 10 naročnikov. Nekaj »Cvetja« tudi pride vsak mesec med ljudi. Naša vrla dekleta »Naš list« v 30 izvodih hitro razpečajo. Slabo časopisje je pri nas na Vranji peči brez vsake številke. Sv. obhajil je bilo tukaj l. 1929. okrog 9000. Okrog 1000 Din naberejo pridne desetnice za DŠV. Hvala Bogu, nekaj je že!

Tunjice. Služba božja je vse nedelje in praznike ob 10., da se lahko vdeležujejo tudi romarji, ki v poletnem času pridejo po več ur daleč. Dne 31. marca bo žalostna obletnica odkar je pogorela cerkev. Za obletnico je cerkev pokrita, zvonika bosta pa v odrih in se pripravljata, da vsprejmeta novo streho. Stroški za cerkev so poravnani s pomočjo dobrotnikov, zvonika bosta pa morala narediti nekaj dolga. Morda se nas pa še spomni kak dobrotnik.

Zg. Tuhinj. Umrli je bivši 11 letni župan in posestnik Jernej Hribar iz Zg. Tuhinja 22 star šele 58 let. Naj počiva v miru! Mrtvoud je zadel Jernajevo staro mater; smrt, ki nobenemu ne prizanese, je ločila zlatoporočenca, ki sta celih 58 let skupno preživljala veselo in žalostne dneve ter častiljivega, 88 letnega starčka uvrstila med vdovce. Težko se je privaditi pri tej starosti novega stanu, zato je mož upravičeno klical svojo nezavestno družico ter ji še za naprej obljubljal svojo pomoč češ, da ima še denar, da si bo lahko postregla s »kofetkom« — a ga ni več slišala. Bog ga tolaži, dokler se ne preseli k svoji ženi, ki se gotovo že pri Bogu veseli svojega plačila!

Peče. Slovesnost blagoslovljenja križevega pota dne 2. marca se je izvršila ob krasnem vremenu in je bila nad vse lepa. Križev pot je nosilo 28 belo oblečenih deklic šolaric — vsako postajo po dve. Ganljivo je bilo videti ta sprevod nedolžnih otrok, kakor bi trpeči Izveličar s križem na rami klical: »Pustite male k meni«. Obred blagoslovljenja je izvršil g. p. dr. Hadrijan iz Ljubljane, ki je v natla-

Gospodar,

ki hoče imeti obilen pridelek na svoji zemlji, jo skrbno

gnoji

s Thomasovo žlindro, superfosfatom kalijevo soljo in

poseje

samo dobra semena za deteljo — lucerno in črno deteljo, grahoro, peso, semenski oves in travna semena

in kupi

vse vrste poljskih in vrt-nih semen

pri **ANT. STERGAR**
Kamnik

In vsi

barvajte

s čopiči, laki in firneži ter

z barvami

suhimi in oljnatimi

kupljenimi

po ugodnih cenah

pri **ANT. STERGAR**
Kamnik

Za vse,

ki potrebujejo

cement, strešno cementno zarez, opeko in Salonit,

ki kupujejo

vino, pristno dolensko in štajersko ter v steklenicah

nudi res dobro blago

trgovina

Ant. Stergar
Kamnik

čeno polni cerkvi v krasnem govoru opisal pomen in pobožnost svetega križevega pota. Vso slovesnost je pa še posebno povzdignil g. dekan iz Moravč, za kar mu bodi tudi tukaj izrečena najlepša zahvala.

Dob. Sv. misijon, ki se je vršil v dnevih od 9. do 16. marca, je zelo dobro uspel. Vodili so ga gg. misijonarji Šavelj, Martelanc in dr. Žagar. Od začetka se je sicer zdelo, da ne bo bogve kako velike udeležbe, potem se je pa zganila cela župnija, da je bilo veselje. Naj bi bili obilni sadovi blagoslovljenih dni kar mogoče trajni. G.

Slovesnost sv. misijona je za nami. Jezus je te dni hodil med nami. vsaki duši je imel nekaj prav posebnega povedati, zakaj vsako ljubi in vsako pozna, da jo kliče po imenu. Vse je obiskal, da bi bili srečni, zakaj ni ga družega imena, v katerem bi mogli biti ljudje srečni, kakor ime Jezus.

In z Jezusom je hodila Samaritanka najčistejša Marija in klicala duše k studentu neusahljive radosti.

Bratje in sestre, Kristus ni obiskal s svojo srečo nekaterih bogatih, ki bodo težko prišli v nebeško kraljestvo; Kristus ni obiskal nekaterih propadlih, ki so kot nečiste živali slepi za plemenitost in mir,

mir Gospodov, nas pa je obiskal. Držimo Kristusa, ne dajmo se ognusiti! Kako bogati in srečni smo s Kristusom. Bratje in sestre, bodimo odslej oznanje vavci Kristusovega veselja med brati in sestrami! Kristus želi, Kristus nas hoče kot poveljnike in poveljnice v svoji vojski! Sami pa se ne damo ognusiti in naj se podira svet.

Eden izmed srečnih.

Zlatopolje. Sv. misijon bo pri nas v dnevih od 6. do 11. aprila. Začetek bo na tiho nedeljo zjutraj. Porabimo te dneve milosti!

Sv. birma v moravški dekaniji

Birmovanje v morav. dekaniji se vrši v sledečem redu: **Vače** v sredo 1. junija; **Sv. Gora** v četrtek 2. junija; **Moravče** v nedeljo 15. junija; **Vrhpolje** v ponedeljek dopoldne 16. junija; **Sv. Križ** v ponedeljek popoldne 16. junija; **Sv. Trojica** v torek 17. junija (samo sv. maša); **Peče** v soboto 21. junija; **Kolovrat** v nedeljo 22. junija; **Podšentjurij-Izlake** v ponedeljek 23. junija; **Čemšenik** v torek 24. junija; **St. Gotard** v sredo 25. junija; **St. Ožbalt** v četrtek 26. junija; **Blagovica** v petek 27. junija; **Krašnja** v soboto 28. junija; **Brdo** v torek 1. julija; **St. Vid** v sredo 2. julija; **Zlatopolje** v četrtek 3. julija; **Češnjice** v petek 4. julija.

Naše prosvetno delo

Kamniško prosvetno okrožje je priredilo v mesecu marcu dva sestanka deklet in žena v svrhu poživitve društvenega življenja in ustanovitve ženskih odsekov po vseh društvihi prosvetnega okrožja.

Prvi sestanek se je vršil dne 9. marca v Kamniku za severni del našega okrožja. Navzočih je bilo 35 zastopnic društev: Kamnik, Mekinje, Nevlje, Sela in nekaterih iz južnega dela.

Drugi sestanek je bil dne 19. marca v Domžalah. Udeležilo se ga je 50 zastopnic iz društev: Domžale, Groblje, Homec, Rova, Brdo. Navzoče so bile tudi zastopnice gornjega dela okrožja.

Oba sestanka sta bila zelo živahna in sta pokazala, da je mnogo dobre volje, navdušenja in moči v našem zavodnem ženstvu. To moč je treba samo

urediti in porabiti. Uspehi se bodo čisto gotovo pokazali na prosvetnem polju. Poročilo o poteku sestanka bi bilo predolgo. Končni sklep je bil, da takoj uvedemo v vsako društvo ženski odsek, ki bo začel delovati z lastnimi močmi, kjer jih ima. Kjer bi pa teh primanjkovalo, bo pa poskrbel okrožni odbor, ki je sprejel v svojo sredo zastopnico ženskih odsekov gđc. Vido Fajdigovo, upraviteljico šole na Selih. Na njo se naj obračajo društva, ki žele pojasnil glede ženskih odsekov. Vsako navzoče društvo je določilo po eno zastopnico, ki bo poročala o delu in napredku okrožni odbornici.

Trdno upamo, da bosta ta dva sestanka prav dobro uplivala na prosvetno gibanje v našem kamniškem prosvetnem okrožju.

New Jork

New Jork je eno največjih mest na svetu: danes ima okrog 8 milijonov ljudi, med katerimi so zastopani skoro vsi narodi zemlje. V New Jorku je več Italijanov kakor v Rimu, več Ircev kot v Dublinu na Irskem, več Nemcev kakor v Bremenu. Telefonska centrala ima več telefonskih zvez kakor London, Paris, Berlin, Leningrad in Rim skupaj. Vsaki dan je odprtih 2000 gledališč in kinov ter 1500 cerkva. Dnevno prihaja v mesto nad 30. 000 novih posetnikov. Vsakih 52 sekund dospe nov potniški vlak. Vsakih 12 minut se poroči nov par in vsakih 6 minut zagleda luč sveta nov zemljan. Vsakih

10 minut otvorijo novo prodajalno. Vsakih 51 minut postavijo novo zgradbo. Mesto ima 5 največjih mostov na svetu, vsak izmed njih je nad 1 in pol km dolg. Električna poulična železnica prepelje letno 452 milijonov potnikov, podzemeljska pa 300 milijonov. Na glavnem kolodvoru izstopi letno nad 25 milijonov ljudi. Pekarna »Ward Baking Co.« v Brooklynu speče vsako uro 3000 hlebov kruha. Ulica Broadway ki je najdaljša na svetu, je 30 km dolga in šteje 4000 hišnih števil. Zato bo nazbrž res, da presega New Jork i po svoji površini i po številu prebivalstva vsa druga mesta na svetu.

Predno kupite

spomladansko blago za obleke i. t. d., si oglejte mojo zalago, ki je tako razkošno opremljena z krasnimi vzorci, da si lahko vsak izbere brez truda in pomisleka. Kar je pa glavno: cene so tako **NIZKE**, da pri meni kupi vsak **MNOGO CENEJE**, kot kjerkoli drugod.

Priporočam Vam nakup blaga edino le pri meni, ako hočete imeti lepe obleke po nizkih cenah. Krasna izbira ravnokar došlih svilenih robcev; najnovejši vzorci. Izredno krasno blago za ženske plašče in moške površnike poldubelne. Surova in umetna svila, delene popline, vse v najlepši izbiri. Velika izbira moških sraje in posebna izbira še moških kravat. Trpežni tisk in drugo cvrnato blago za ženske delavne obleke. Velika izbira hlačvine po posebno izjemnih cenah.

Stalna zaloga umetnih gnojil. Zaloga poljskih in vrtnih semen. Vedno v zalogi cement, stavbno železje, okovje za stavbe in pohištvo. Velika izbira kuhinjske posode, porcelana, stekla i. t. d.

Vedno sveža špecerija, posebno fina moka, ki jo pri meni kupite vedno najceneje. Ze sedaj opozarjam, da bom imel za veliko noč rozine radi velikega nakupa po prav izrednih cenah. To opozarjam radi tega, da ne bodete drugje za drag denar kupovali istega blaga.

Ker imam dobre trgovske zveze s prvovrstnimi tovarnami in proizvajalei, mi je omogočeno dati vse blago po prav izjemnih cenah

Za obilen nakup se najtopleje priporočam

J. MENART

trgovina

Domžale

Otroški kotiček

(Piše striček Matiček.)

Otroci ugankarji, pozdravljeni! Nekaj se vas je oglasilo, pa ne mnogo. Najbrž so bile uganke pretežke.

Francka Zajec, Mengeš št. 32. Hvala lepa za čestitke ob stričkovem godu! V zgodbah sv. pisma si precej dobro podkavana, zato si prvo uganko pravilno rešila. Druge ne. Le poglej.

Marija Lužar, Pristava-Mengeš. Zakaj pa strička vikaš? Kar lepo »ti« mu reci! Tebi velja isto, kot Francki. Pri drugi uganki ne poveš, kako je prišel čoln nazaj preko reke.

Vinko Kokalj, Sr. Jarše. Striček je vendar znal Tvoje pismo prebrati, čeprav nisi posebno lepo napisal, kakor sam praviš. Prva uganka je svetopisemska. Drugače si pa pravilno rešil.

Karol Kavka, Domžale. Striček Ti želi, da boš imel pr drugih ugankah več sreče!

Strička Matička poznajo že tudi v Zagrebu. Iz Zagreba je dobil striček pismo in voščilo za god. Piše mu Ivanka, ki je nekje tam iz Tuhinjske doline doma. Nič nisi strička užalila, če tudi nisi več tako mala, kot drugi otroci. Saj si celo v igri igrala otroka pred nebeškimi vrati. Pa ni bilo lepo, da si svetemu Petru očitala njegov greh. Tako delajo samo poredni otroci. Strička veseli tvoj sklep, da ne boš nikomur več kaj očitala. Zanimaš se tudi za pogančke in celo sama misliš kedaj iti v misijone. Kako je to lepo! Kadar boš šla, bo pa striček povedal v »Našem listu« Tvoje polno ime.

Striček se vsem otrokom zahvaljuje, ki so zanj ob godu molili! — Nekateri otroci so že pozabili stričkov naslov, zato pa niso mogli pisati. Na pismo napišite samo: Striček Matiček, Groblje, pošta Domžale. Pa ne pozabite nalepiti na pismo znamko za 1 Din. Drugače bo moral striček kazni plačati, ker so na pošti v Domžalah jako natančni. Se ravnajo strogo po predpisih.

Rešitev ugank iz 3. številke.

I.) Adam ni bil krojen, pa je umrl. Elija je bil rojen, pa ni umrl, ker ga je Bog vzel na gorečem vozu v nebo.

II.) Peljali so se preko reke petkrat. Najprej oba sinova. Eden ostane tam, drugi pelje

čoln nazaj. Potem se pelje oče. Drugi sin pelje čoln nazaj. Zopet se peljeta sinova. Eden pelje čoln nazaj k materi. Potem se pelje mati; drugi sin pelje čoln k bratu in končno se oba prepeljeta. Tako so se peljali petkrat. Oče enkrat, mati enkrat, sinova pa trikrat.

Nagrado je dobil Melhior Vrhovnik, Mengeš, št. 121.

Pismo petletnega Janka stričku.

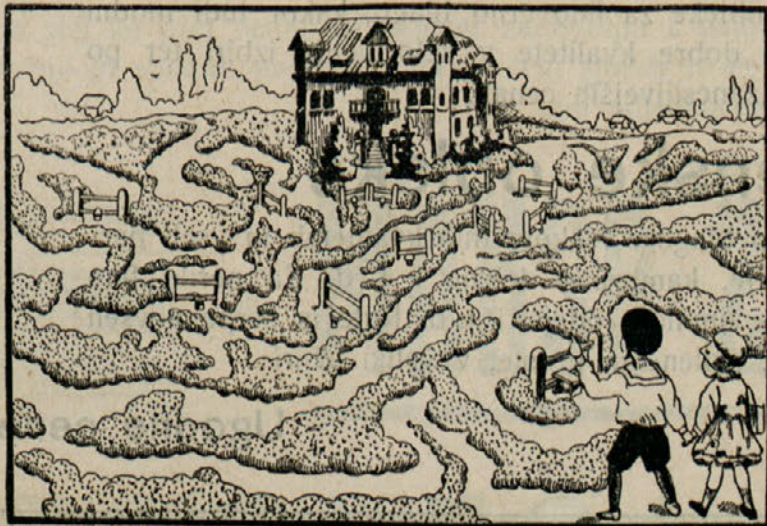
»Slišal sem mamico ko je brala v »Našem listu«, da tudi mali otroci smejo pisati stričku Matičku. Vesel sem tega, ker imam jaz veliko povedati.

Mama je brala v »Misijonskem listu«, da sestra Ksaverija na Kitajskem pogančke kupuje, pa da ji manjka denarja. Prečastiti gospodje v Grobljah pa zbirajo denar za pogančke. Jaz tudi hočem kupiti enega pogančka po imenu Vinko. Vedno hodim s svojo malo škatljico okrog in zbiram. Naš prvi pomočnik mi je dal en cel dinar. Strici in tete iz Jarš so mi dali še več. Atu sem eno kilo morske trave razpletel. Prosil sem ga, naj mi plača za to 6 kron, kakor drugim, saj sem dobro naredil. Rad bi dal teh šest kron v mojo škatljico za pogančka. Ker sem še majhen, mi je ata dal samo en dinar. Na cesti sem tudi našel 50 par; pa sem mamici pokazal in mi je dovolila, da smem imeti za pogančka. V nedeljo sem obiskal v Zavetišču malega Martineka, o katerem je mamica brala v »Našem listu«. Tam sem tudi nekaj nabral; en bolan mož mi je dal celega kovača za mojega Vinka. Sedaj imam že 56 Din. Mamica je dobila od stare mame lep kip Srca Jezusovega. Ko se bomo posvetili, takrat bom jaz kupil mojega pogančka Vinka. Jaz bi rad, da pride k nam, bo pri meni spal, čeprav je tako črn in umazan. (Saj ni umazan! Janko.) Moj mlajši bratec Milanček ima že tudi 14 dinarjev za svojega pogančka; imena mu še ni izbral. Kaj ne, striček, da bo imel Jezusček veselje z nama? (Prav gotovo!) Jaz bi bil tudi rad misijonar, pa se le malo bojim, ker morajo misijonarji pri poganih preveč trpeti. Sose-

zarišite na sliki, po kateri poti sta prišla v šolo. Za pravilno rešitev bo poslal striček za Veliko noč prav lep piruh. Rešitev z izrezano sličico morate poslati do 14. aprila.

Uganka.

Stanko in Verica gresta prvič v šolo. Pa ne vesta, po kateri poti bi šla. Preko gredic ne smeta stopiti, preko plota tudi ne. Otroci,

dovo tetko sem naprosil, da pišejo Vam namesto mene, ker sam pisati še neznam; sem star šele pet in pol leta. Podpisati se pa vseeno že znam, ker vidim, da se ata podpiše in tako jaz poskušam za njim. Vam bom kar tukaj pokazal kako znam. Poljubim roko!

Janko Močnik, Mengeš št. 156.

Si že priden, Janko. Le rad ubogaj ateka in mamico in prosí Jezuščka, da postaneš zares nekoč misijonar in boš pogančke odkupoval za tisti denar, ki Ti ga bodo taki pridni otroci zbrali, kot si sedaj Ti. Za veliko noč boš pa dobil od strička lep piruh.

Za veliki petek.

Solnograški nadškof Švarcenberg so imeli nekoč birmo v župniji visoko v hribih. Pri tetej priliki so šli tudi v šolo. Gospod župnik so izpraševali otroke. Vsi so prav dobro odgovarjali. Nobeden ni obtičal. To se je gospodu nadškofu jako dopadlo. Govorili so nekaj na tihem z gospodom župnikom, nakar se župnik obrnejo k otrokom in jim pravi: »Ker ste znali na vsa vprašanja odgovoriti, vam sedaj gospod nadškof dovolijo, da smete vi njim staviti vprašanja iz krščanskega nauka. Bodo pa oni vam odgovarjali.« Otroci so osupli. Kdo bi si upal gospodu nadškofu vprašanje staviti. Vsi so tiho. Le en deček se veselo nasmehne in korajžno vstane, ter pravi za dovoljenje, če sme on gospodu nadškofu staviti vprašanje iz zgodb sv. pisma. Gospod nadškof mu radi dovolijo. Deček pa pravi: »Prezviseveni gospod naj mi povedo iz zgodb sv. pisma, kdaj je studenec užejalo, kdaj je pot opešala in kdaj je življenje umrlo!« — Sedaj so pa bili gospod nadškof v zadregi in niso znali odgovoriti na to vprašanje. Priznali so to in pozvali dečka, naj sam pove odgovor na to vprašanje. Deček pa pravi: »To se je zgodilo na Veliki petek v Jeruzalemu na gori Kalvariji. Jezus je rekel: »Jaz sem studenec žive vode!« Na Veliki petek pa je v grozni žeji na križu zaklical besede: »Žejen sem! - Jezus je tudi rekel: Jaz sem pot, resnica in življenje. Na Veliki petek je Pot opešala, ker je trikrat padel pod težkim križem. Jezus je rekel: Jaz sem življenje. To življenje je pa na Veliki petek na križu umrlo.« — Na vprašanje, kdo ga je to naučil, je deček odgovoril, da njegova stara mama. Gospod nadškof so ga pohvalili in mu dali lepo podobico za spomin. Ljubi otroci, radi hodite veliki teden k božjemu grobu moliti; pa ne pozabite tudi za pogančke moliti!

Velik dar.

Simon je bil mali osemletni zamorček. Pridno je hodil k misijonarjem v šolo in ker se je dobro učil, je bil kmalu krščen. Nekega dne je sedel tako vesel v klopi, da se je misijonarju čudno zdelo. Zato ga vpraša:

»Simon, zakaj si tako vesel? Ali si kaj dobil?«

»Ne, oče. Ničesar nisem dobil. Pač pa sem jaz dal nekaj velikega svoji sestrični in zato sem tako vesel.«

»Kaj si ji pa torej dal?«

»Dal sem ji sveta nebesa!«

»Kaj praviš, Simon?«

»Da, oče. Le poslušaj. Včeraj je prišla k nam moja teta s prav bolno deklenco. Nesla jo je k čarovniku, da bi jo ozdravil. Jaz pa sem vedel, da čarovnik ne more nič pomagati. Teta je še poganica in deklenco še tudi ni bila krščena. Prenočili ste pri nas. Ponoči jaz nisem spal. Deklenci je postalo slabo in je začela umirati. Skočil sem s svojega ležišča in sem si mislil: Jaz jo bom krstil. Če potem umrje, pride v sv. nebesa. Vzel sem vodo in sem jo krstil, kakor sem videl tebe krščevati. Oblil sem jo z vodo na glavo in rekel: Marija, jaz te krstim v imenu Očeta in Sina in sv. Duha. Kaj ne oče, da sem dal deklenci sveta nebesa?«

»Da, Simon. Prav lepo delo si storil. Ljubi Jezusček bo zato tudi tebi dal sv. nebesa.«

Dragi otroci, ali nebi hoteli tudi Vi dati Vašim poganskim bratcem in sestricam sveta nebesa?

Slikar brez rok

Nedavno je umrl slikar Bertram Hiles, katerega življenje je bilo zelo zanimivo. Kot 8 letni deček je povzročil neke železniške nesreče zgubil obe roki. Nesreča je bila tem bolj tragična, ker je deček kazal veliko umetniško nadarjenost. Toda deček je pokazal, da je njegova volja še močnejša ko nemila usoda. S čopičem med prsti noge je slikal slike, ki so mu že kot učencu dobro uspevale in je pri vseh tekmah dobival prve nagrade.

Odbor, ki je ocenjeval slike, ni vedel, da jih je slikal mladenič brez rok. Hiles je končno dovršil študije umetniške akademije v Parizu. Mnogo njegovih slik je nagradila tudi angleška kraljeva akademija. Zaradi svoje energije, da slika z nogami, je dosegel veliko slavo.

„Naš list“

izdaja Misijonišče v Grobljah, p. Domžale. Tiska Misijonska tiskarna. List izhaja v začetku vsakega meseca in stane posamezna številka 1 dinar.

OGLASI

v »Našem listu« stanejo 35 Din za četrtinko stolpea. Pol strani 200 dinarjev.

Vozni red kamniške železnice

Ljubljana—Kamnik					Kamnik—Ljubljana					
6.52	7.45	13.07	14.15	18.20	odh. Ljubljana glav. kol. prih.	7.00	7.42	12.55	17.40	19.53
7.19	8.03	13.34	14.33	18.38	> Ježica odh.	6.38	7.23	12.38	17.23	19.34
7.24	8.07	13.39	14.37	18.42	> Črnuče >	6.34	7.19	12.35	17.19	19.29
7.40	8.22	13.55	14.52	18.57	> Trzin >	6.19	7.04	12.21	17.04	19.13
7.53	8.31	14.13	15.01	19.06	> Domžale >	6.12	6.57	12.14	16.57	19.05
8.04	8.40	14.24	15.10	19.15	> Jarše-Mengeš >	6.00	6.44	12.01	16.41	18.46
8.11	8.46	14.31	15.15	19.20	> Homec pri Kamniku >	5.55	6.38	11.55	16.34	18.38
8.25	8.59	14.45	15.28	19.33	prih. Kamnik odh.	5.42	6.25	11.43	16.22	18.22

Vlak, ki odhaja iz Kamnika ob 6.25, vozi samo ob delavnikih.

Vlak, ki odhaja iz Ljubljane ob 6.52, vozi samo ob nedeljah.

Vozni red za avtomobilske vožnje v našem okraju se bo v kratkem najbrž nekoliko spremenil. Ker bo novi vozni red stalen, počakamo z objavo na novega.

Velika zaloga manufakture, najlepša izbira za vse stanove, zaloga vse vrste špecerije, moke, koruze itd. — Velika zaloga železa, vse vrste železnine, zaloga najnovejših železnih plugov itd. — Vedna zaloga svežega cementa in druge gradbene potrebščin. — Zaloga umetnih gnojil, stekla, porcelana itd. Cene najnižje; brez konkurence.

Za obilen obisk se priporoča

JOS. SENICA

TRGOVINA, DOMŽALE

Hlode

smrekove in jelove kupi vsako množino

FRANC ŠMON

RODICA PRI DOMŽALAH

STALNO IMAM V ZALOGI DESKE VSEH VRST ZA MIZARSKA IN TESARSKA DELA PO NAJNIZJI CENI.

Ustanovno leto
1869.

Obče znano veletrgovino

Obstoj trdke
60 let!

R. Miklauc „Pri Škofu“

Ljubljana, Lingarjeva ulica št. 3, Pred Škofijo št. 3.

priporočamo

pri nakupu blaga za moške obleke za fino črno blago, kakor tudi modni kamgarn in ševjot trpežne in dobre kvalitete v zelo veliki izbiri ter po najzanesljivejših cenah.

Za ženske obleke

svileno, polsvileno in volнено blago v vsakovrstnih kvalitetah in vseh barvah in vzorcih. Perilne cefirje, kambrike, delene i. t. d. Za perilo fino kotenino in šifon, blago za žimnice, odeje i. t. d. Rute in šerpe v vseh barvah in vrstah, svilene in proste, v veliki izbiri.

Prijazna postrežba!

Ugodne cene!

Naznanilo!

Naznanilo!

PRESELITVI IN ZDRUŽITVI TRGOVINE

Svojim cenjenim odjemalcem in p. n. občinstvu naznanjam, da sem trgovino v Maistrovi ulici preselil in združil s svojo dosedanjo, zopet znatno povečano ter dobro založeno trgovino

z manufakturnim, specerijskim, galanterijskim in kolonialnim blagom, porcelanom ter steklom, na kar še posebno opozarjam vse cenjene gostilničarje

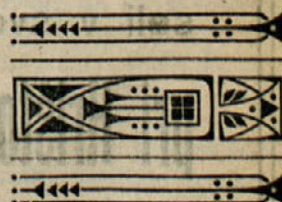
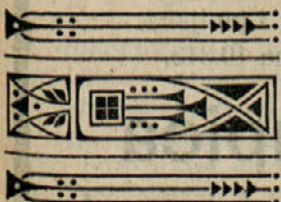

**Vse potrebščine
za krojače!**

**Vse potrebščine
za šivilje!**

Obenem z iskreno zahvalo prosim, da mi cenjeni odjemalci kakor tudi okoliški trgovci in p. n. občinstvo tudi v bodoče ohranijo svojo naklonjenost in zaupanje, ter zagotavljam, da si bom slej ko prej vedno prizadeval zadovoljiti z najboljšim blagom po konkurenčnih cenah, s točno in solidno postrežbo ter se tem smislu hvaležno in vdano priporočam vsem cenjenim odjemalcem

MAKSO ŽARGI

TRGOVEC V KAMNIKU

Ugodno priliko za varčevanje

nudi

Hranilnica in posojilnica v Kamniku

registrovana zadruga z neom. zavezo

ki obrestuje vloge po 5% do 6%, proti trimesečni odpovedi po 6 1/2% ter nudi posojila po 9 oziroma 10% brez vsakih drugih stroškov.

Rentni davek plačuje hranilnica sama, kakor ga mnogi drugi zavodi ne plačujejo.

V aprilu se hranilnica preseli v svojo lastno hišo pri Kristofu, Šutna št. 22.

Gospodinje, gospodarji!

Ne pozabite, da se dobi pri meni

kuhinjska oprema

štedilniki, oprave za kopalnice, banje, peči, izlivke, stenske školjke, klozetne naprave, kovinsko pohištvo, okovje, železne blagajne, žima, morska trava, ptičje kletke.

Kmetovalci!

Oglejte si moje priznane najboljše poljedelske stroje, ki so bili odlikovani z zlato in srebrno medaljo:

robkači za koruzo	trijarji	reporeznice
mlatilnice	bencinski in petrolejski motorji	mlini za šrotanje žita
slamoreznice	kosilnice	sadni mlini
gepelji	plugi, brane za polje in travnike	stiskalnice za sadje in grozdje
čistilniki		

Vedno v zalogi so:

vodovodne cevi, liti kotli in brzoparilniki, bakreni kotli za žganje, posnemalniki za mleko, transportni vrči, škropilnice za vrtove in vinograde, sesalke za vodo, vino in gnojnico, hidravlični ovni, ognjegasne potrebščine, vse orodje za rejo čebel i. t. d., gonilni jermeni in drugo.

Železniške tračnice, traverze, cement, strešna lepenka, štukaturno trsje, okovje za pohištvo in stavbe, mreže za ograje in bodeča žica, verige za kmetijstvo in industrijo.

Obrtniki!

Najboljše orodje za vse obrtniške panoge priznanih svetovnih znamk dobite pri meni po najnižjih cenah.

Monopolna prodaja smodnika in drugih razstreljiv, nakup starega železa in drugih kovin.

Telefon: 2179 in 2061.

Brzjavke: Franc Stupica, Ljubljana.

Čekovni račun: Ljubljana 10.313.

Franc Stupica
Ljubljana, Gosposvetska c. 1.